

[Axel Dam.]  
fremførte, at Tabet ikke oversteg de 144 Mill. Kr.

Naar jeg nu sammenligner disse to Udtalelser, den højtærede Finansministers Svar til mig og Etatsraads Andersens Erklæring paa Generalforsamlingen, finder jeg Anledning til at spørge, om den højtærede Finansminister vil desavouere Etatsraad Andersens Udtalelse, eller om han ikke har været kendt med denne Forudsætning, den Gang han gav mig det for anførte Svar.

Naar jeg spørger herom, er det ikke af Interesse for Ø. K.s eventuelle Erstatningskrav, det er heller ikke for at vække nogen Sensation ved et magtesløst eller frugtesløst Forsøg paa at lave Ministerstorm fra det mindste Partis Side. Det er udelukkende af Interesse for den Praksis, som jeg tror ethvert Parlament vil være vel tjent med, at et aabent og tydeligt Spørgsmaal, fremsat paa rette Tid og Sted, med berettiget Indhold og i parlamentarisk Form, ogsaa maa faa et lige saa aabent og tydeligt Svar. Jeg tror, at dette er ønskeligt og nødvendigt til Betyngelse af den Tillid, som fra Folkets Side gerne skulde kunne udvises overfor ministerielle Erklæringer og Dementier. Udelukkende af denne Grund stiller jeg dette Spørgsmaal paa ny for at give den højtærede Finansminister Anledning til for en Gangs Skyld at svare, ikke diplomatisk, men aabent og tydeligt, saaledes som der er spurgt.

**Finansministeren (N. Neergaard):** Jeg tror virkelig, at jeg allerede forrige Gang svarede det ærede Medlem meget aabent og tydeligt. Jeg svarede ham, at den Aften, da Ø. K. gennem Etatsraad Andersen tog sin Beslutning, førtes der en Forhandling og oplystes forskellige Ting, særlig af den daværende Bankinspektør Hr. Green, som alle de tilstedeværende erfarede, og der forelaa intet andet end dette. Jeg ser nu, at Etatsraad Andersen paa Ø. K.s Generalforsamling har sagt, at han, den Gang han indgik paa Tegningen af Præferenceaktierne, gjorde det under Forudsætning af, at Tabet var det, som Bankinspektøren foreløbig havde opgjort det til, men et saadant Forbehold blev ikke taget den Aften, og er ikke senere taget. Derfor var jeg berettiget til at sige det, jeg sagde.

**J. P. Nielsen:** Skønt vi fra Socialdemokratiets Side mener, at Spørgsmaalet om den nuværende Grænse er bedst tjent med, at man taler saa lidt om det som muligt og betragter den nuværende Grænse

som en Kendsgerning, vil jeg dog paa Foranledning af, hvad der er sagt her i Aften, og hvad der bliver skrevet i Bladene med store Overskrifter om „det tredje Slesvig“, sige, at baade det danske Socialdemokrati og det tyske Socialdemokrati staar paa den nuværende Grænse som den Grænse, der ogsaa i Fremtiden bør være Skellet mellem Danmark og Tyskland. Vi staar der, fordi vi mener, at netop paa Basis af denne Grænse vil det være muligt at bygge den bedst mulige Forstaaelse, et godt Samarbejde mellem de to Nabofolk. Vi tror tillige paa, at den nuværende Grænse er den Bro, hvorover der kan knyttes de bedste Forbindelser mellem de skandinaviske Folk og Centraleuropas Folk, der staar hinanden nær i Kultur og i naturlig Henseende.

Man bør ikke her i København og i Særdeleshed ikke i den danske Rigsdag tro, at naar der holdes Møder i Sønderjylland, hvor 20—30 Mennesker løber sammen, og der sendes Telegrammer til Aviserne heroppe, betyder det, at der er Revolution i Sønderjylland, ej heller, at der er Løsrivelsesbestræbelser dernede. Men jeg vil paa den anden Side netop ud fra det, jeg her har sagt, gøre opmærksom paa, at det er ikke i særlig Grad Bladene og det, der sker i Sønderjylland, man i Udlandet hæfter sin Opmærksomhed ved, men det er først og fremmest det, der staar i de københavnske Blade, og det, der foregaar heroppe.

Jeg vil i saa Henseende gøre opmærksom paa, at for ikke saa længe siden stod der i et københavnsk Blad, „Berlingske Tidende“, en Artikel af en Mand, der er kendt i Grænsespørgsmaalet, Lektor H. V. Clausen, en Artikel, der efter min Mening burde have været undgaaet; Artiklen havde til Overskrift: „Ublufærdige Krav“. Hvis nu Hr. Lektor H. V. Clausen havde ment eller udtrykt, at de Krav, som var fremsat med Hensyn til Kulturspørgsmaalet af det tyske Mindretal i Nordslesvig, var ublufærdige, ja, saa lad gaa, at det kunde være hans Mening, men han benyttede sin Artikel til at generalisere og omtale hele det tyske Folk som et ublufærdigt og umaådeholdent Folk, og det kan man efter min Mening ikke gøre. Lektor H. V. Clausen maatte vide, at paa samme Tid som han skrev sin Artikel, paa samme Tid havde det danske Mindretal i Sydslesvig sluttet sig til et Krav, som var fremsat af det polske Mindretal i Tyskland, et Krav, som gik lige saa vidt, ja, endnu videre end de Krav, der var stillet her til Rigsdagen af det tyske Mindretal; men det berettiger ikke til